

upraví nárok na náhradu služebních výloh — zejména . . . náhradu při přeložení, stěhování — jakož i veškeré otázky s tím související.« Ale protože slíbené tu vlád. nař. nebylo dosud vydáno, zůstávají podle § 41 téhož zákona až do jeho vydání v platnosti dosavadní předpisy o předmětu, jenž má býti slíbeným vlád. nař. upraven. Z těchto dosavadních předpisů, jak shora uvedeny, vyplývá, že je mezi náhradou skutečných výloh stěhovacích a nábytečným, resp. v případě st-lově doplatkem nábytečného na přiznané skutečné výlohy nejen r ů z n o s t p r á v n í, ale i f a k t i c k á a nemůže tedy o jich identitě býti řeči.

Jestliže tedy bylo zem. škol. radou pravoplatně rozhodnuto výměrem z 19. února 1929 pouze o náhradě skutečných výloh stěhovacích, nemohl se žal. úřad, maje později rozhodovati o požadovaném nábytečném, resp. jeho doplatku (o jaké před prvním rozhodnutím nebylo ani žádáno), odvolati na právní moc onoho výroku z 19. února 1929, protože šlo o j i n o u v ě c. —

Č. 12.850.

Školství. — Zaměstnanci veřejní: * Oddálení postupu do vyššího stupně služného z důvodu nezapočitatelnosti služební doby nepříznivě kvalifikované (§ 47 vlád. nař. č. 162/1928 Sb.) nepůsobí zkrácení tříleté lhůty předepsané v § 7 odst. 2 učitelského zákona č. 104/1926 Sb. pro postup do dalšího stupně služného o stejnou dobu, o kterou byl oddálen platový postup v bezprostředně předcházejícím stupni.

(Nález ze 7. dubna 1937 č. 12.058/37.)

V ě c: Vilém K. v Zubrnících (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 5. května 1934 o zvýšení služného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-1 obdržel jako definitivní učitel obecné školy za období od 1. září 1927 do 31. srpna 1928 kvalifikaci 4. stupně (méně uspokojivě) a nebyl mu proto jeden rok započítán pro postup do vyššího stupně služného; v důsledku toho postoupil st-1 do 6. stupně služného místo po třech letech teprve po čtyřech letech dnem 1. ledna 1931.

Výnosem zem. škol. rady v Praze z 6. listopadu 1933 bylo st-lovo služné dnem 1. ledna 1934 zvýšeno na služné 7. stupně. Proti tomuto výnosu podal st-1 námitky, v nichž dovozoval, že byl sice za školní rok 1927/28 kvalifikován méně přiměřeně a proto postoupil do 6. stupně služného místo 1. ledna 1930 teprve dnem 1. ledna 1931. Od té doby st-1 neobdržel již kvalifikaci 4. nebo 5. stupně a měl proto postoupiti do 7. stupně služného v normálním termínu, t. j. dne 1. ledna 1933. St-1 se odvolával na § 47 služ. pragm., podle kterého špatná kvalifikace brání postupu jen do nejbližšího stupně služného.

Zem. škol. rada v Praze výměrem ze 7. února 1934 námitkám nevyhověla z toho důvodu, že podle § 47 odst. 1 vlád. nař. č. 162/1928 Sb. se léta, za něž byla dána kvalifikace méně uspokojivá nebo neuspokojivá, nepočítají pro postup do vyššího stupně služného vůbec, nikoli jen pro nejbližší postup.

Odvolání proti tomu podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Stížnost zastává právní názor, že oddálení postupu, způsobené nepříznivou kvalifikací, se podle ustanovení § 47 odst. 1 služ. pragm. učitelstva národních škol (vlád. nař. ze 14. září 1928 č. 162 Sb.) vztahuje toliko na postup, následující bezprostředně po takovéto nepříznivé kvalifikaci, neboť tento předpis uznává nepříznivou kvalifikaci za překážku postupu jen do nejbližší vyššího stupně služného a mluví jedině o tomto postupu. Pro správnost tohoto svého stanoviska spatřuje stížnost oporu také v úvaze, že zákonodárce dokonce následky disciplinárního trestu, znějícího podle ustanovení § 84 lit. b) cit. služ. pragm. na vyloučení z postupu do nejbližší vyššího stupně služného, v § 85 odst. 2 služ. pragm. vztahuje jen na platové zvýšení, vyplývající z postupu do nejbližší vyššího stupně, a že proto zajisté nemohlo býti úmyslem zákonodárce, aby nepříznivá kvalifikace učitele, na níž subjektivního zavinění ani nemá, byla postižena přísněji než porušení povinností stavu a úřadu učitelského, pro něž byl učitel odsouzen v disciplinárním řízení. Po názoru stížnosti platí ustanovení § 7 učit. zákona č. 104/1926 Sb. toliko pro normální případy, ale ve příčině účinků nepříznivé kvalifikace je cit. předpisy účinnosti pozbaveno. Konečně poukazuje stížnost na ustanovení 10. bodu nař. býv. rakouského min. kultu a vyučování z 4. dubna 1918 č. 27.409/1917, podle něhož se účinky nepříznivé kvalifikace pro dosažení vyšších požitků vztahují vždy toliko na dobu 12 měsíců. Nss nemohl uznati, že tato argumentace stížnosti má oporu v zákoně.

Je sice pravda, že podle § 47 cit. služ. pragm. nepříznivá kvalifikace učitele brání toliko postupu do nejbližší vyššího stupně služného a že roky, za které takováto kvalifikace byla přiznána, nejsou pro tento postup, t. j. pro postup do nejbližší vyššího stupně služného, započítatelný. Avšak není správný závěr stížnosti, že se lhůta postupu do dalších stupňů služného zkracuje o stejný počet roků, které z důvodu nepříznivé kvalifikace nebyly započítatelné pro postup do nejbližší nižšího stupně služného.

Podle § 7 učit. zákona nastává postup do vyšších stupňů služného, jakmile učitel ztrávil tři roky započítatelné služební doby se služným bezprostředně předcházejícího stupně. Toto ustanovení je zcela jasné. Požaduje bezvýjimečně jako předpoklad pro postup učitele do vyššího stupně služného, aby učitel ztrávil tři započítatelné služební roky s platem bezprostředně předcházejícího stupně služného, a nehledí vůbec k tomu, zda tohoto předchozího stupně služného dosáhl v normální době zákonné či nikoli. Podle § 10 učit. zákona mají předpisy platné pro státní učitele o vyloučení zvýšení služného platnost také pro zvýšení služného podle učit. zákona. Na tomto podkladě byla příslušná ustanovení služ. pragm. státních učitelů č. 319/1917 ř. z. rozšířena na učitele ve smyslu zákona č. 104/1926 Sb. (§ 80 zákona č. 103/1926 Sb.). Kromě toho bylo ustanoveno v § 17 učit. zákona, že se předpisy zákona č. 319/1917 ř. z. zásadně uvádějí v účinnost se změnami, které se podávají ze zákona platového (č. 103/1926 Sb.) a ze zákona učitelského (č. 104/1926 Sb.),

i pro učitelstvo obecných a občanských škol a vláda byla zmocněna, aby tyto předpisy, pokud potřebí, nařízením přizpůsobila zvláštním potřebám služby na obecných a občanských školách. Tomuto ustanovení vláda vyhověla vydáním nař. č. 162/1928 Sb., jímž ustanovení služ. pragm. pro státní učitele (zákon č. 319/1917 ř. z.) přizpůsobila potřebám služby na obecných a občanských školách a ustanovením plat. zákona a učit. zákona. Již z tohoto vývoje norem jde najevo, že ustanovení zákona č. 319/1917 ř. z. bylo přizpůsobiti ustanovením učit. zákona, nikoliv opačně, a že tudíž nelze zákonodárci podkládati úmysl, že chtěl ustanovení učit. zákona, tedy zákona pozdějšího, v některém směru zbaviti účinnosti recepce služ. pragm. státních učitelů pro učitelstvo škol národních. I když ustanovením § 47 služ. pragm. učitelstva škol národních (vlád. nař. č. 162/1928 Sb.) byl napodoben předpis § 60 služ. pragm. státních učitelů (zákon č. 319/1917 ř. z.), nelze z této skutečnosti dovozovati, jak to činí stížnost, že tím měla býti tangována zásada, která došla výrazu v předpisu § 7 odst. 2 zákona č. 104/1926 Sb. Ve skutečnosti také nebylo předpisem § 47 služ. pragm. č. 162/1928 Sb. na ustanovení § 7 odst. 2 učit. zákona nic změněno. Tím, že předpis § 47 vlád. nař. č. 162/1928 Sb. vylučuje roky, za které učitel byl diskvalifikován, ze započtení pro postup do nejbližší vyššího stupně služného, nebylo nijak modifikováno zásadní ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 104/1926 Sb. o tom, že postup do dalšího stupně služného nastává teprve po službě v délce tří roků započitatelné služební doby se služným bezprostředně předcházejícího stupně.

Ustanovení § 84 lit. b) a § 85 odst. 2 služ. pragm. č. 162/1928 Sb. nemohou při řešení sporné otázky vůbec přijíti v úvahu, neboť spadají mezi předpisy, upravující disciplinární tresty učitelů, kdežto ustanovení § 47 téže služ. pragm. o následcích nepříznivé kvalifikace nemá s disciplinární zodpovědností učitele nic co činiti, takže srovnávání s trestem disciplinárním nelze pro výklad ustanovení § 47 služ. pragm. a tím méně pro výklad předpisu § 7 odst. 2 učit. zákona upotřebiti. Konečně ani z obsahu nař. rakouského min. kultu a vyučování ze 4. dubna 1918 č. 27.409 ex 1917 pro stanovisko st-lovo nic neplyne již proto, že toto nař. se týká provedení zákona č. 319/1917 ř. z., který na rozdíl od ustanovení § 7 odst. 2 učit. zákona stanoví v § 57 pro časový postup do požitků vyšší hodnostní třídy toliko požadavek, aby státní učitel skutečně nepřetržitě ztrávil započitatelnou dobu v předepsané délce v dosavadním postavení podle hodnostní třídy jako definitivní učitel, nikoli také s požitky této hodnostní třídy. Jde tu tedy o rozdílnou právní úpravu postupu do vyšších služebních příjmů, která brání činiti jakékoli konkluse z cit. min. nař. pro předložený sporný případ.

Č. 12.851.

S a m o s p r á v a o b e c n í : * Mimo případ stanovený v § 81 odst. 2 pražského obec. statutu č. 85/1850 z. z. čes. nepostihuje obec pražskou veřejnoprávní povinnost k náhradě škody za zanedbání povinné péče při výkonu místní policie.

(Nález z 8. dubna 1937 č. 2189/35-4.)